

Skúlagenta í Texas

- Vilda Bech úr Havn hevur hetta skúlaárið verið í High School í Houston í Texas. Í einum brævi, vit hava fingið frá henni, greiðir hon frá um skúlan, sum er øðrvísi enn skúlarnir í Føroyum, um tann ringa heimlongsulin og um ymiskt annað, hon hevur upplivað teir nýggju mánaðirnar í USA. Hon skrivur, at hon kemur heim aftur til Føroya umleið 22. juni.

Brævið er bæði upplýsandi og hugvekjandi, millum annað hevur unga Havnargenta nýkur góð ráð til teirra, sum ætla sær at fara í skúla uttanlands.

Góðu lesarar!

Tá ið eg fyrri einum ári og seks mánaðum síðani útfyllti pappír at sleppa at vera í Amerika í eitt ár, visti eg ikki heilt, hvat eg fór inn í. Eg visti bert, at eg skuldi búgva hjá eini amerikanskari vortsfamilju og ganga í einum amerikanskum High School. Nú eru nýggju mánaðir, síðani eg kom higar til Houston, Texas, her eg havi búið í Amerika, og eg kann í stuttum siga, at eg havi havt tað størsta upplivislið í mínum lívi. Eg vil so fegin sleppa at fortelja tykkum, ið lesa hetta, hvat eg havi upplivað:

Tað fyrsta, ið eg legði til merkis, tá ið eg kom higar, var, hvussu stórt alt er her. Vegir, bygningar, ja, yvirhøvur landið Amerika. Eg visti, at alt var stórt, men tó ikki so STÓRT.

Tá ið eg hevði verið her í eina viku ella so, byrjaði skúlin. Eg var ógvuliga spent at fara at ganga í einum High School. Tá ið so gerandisdagurin byrjaði og alt tað stuttliga var liðugt, bleiv eg eitt sindur vónsvikin. Men so setti eg niður og hugsaði um stöðuna. Tað var jú tí, eg var her, fyrri at vera ein partur av Amerika og uppliva at vera ein ektadur amerikanari. Og trúgv mær, tað hevur verið spennandi!

Eg haldi, at mentanin her í Amerika er eitt sindur øðrvísi enn eg eri von

við heima í Føroyum. Tað fyrsta, ið eg legði til merkis, var, at fólk her altíð hava eitt skema. ið tey ganga eftir. Tað er nakað annað við okkum føroyingum: "verður tað ikki í dag, so verður tað í morgin". So tað var eitt sindur trupult at fylgja við í byrjanini, men tað vardi ikki leingi.

VILTIST Í SKÚLANUM

Skúlar í Amerika eru nógv øðrvísi enn skúlar heima í Føroyum. Fyrsta dagin í "Taylor High School" viltist eg. Alt var so stórt og nýtt. Her skifta tey stovu hvønn tíma, so tað var eitt sindur trupult at finna næstu stovuna, eg noyddist altíð at spyrja onkran í gongini, hvagar eg skuldi fara. Í skúlum her hevur tú títt egna skáp í gongini og tú hevur so eina kodu at opna skápið við. Í byrjanini hevði eg trupulleikar við at opna skápið, so eg varð noydd at fara í tíma uttan bókur. Nú er nógv betri, eg kenni skúlan sum mína egna hós, eg skuldi bert koma inn í alt.

Hvør tími er 45 minuttir og tú hevur seks minuttir at koma í næstu stovu. Ert tú ov sein, skrivur lærarin teg upp og tú verður noydd at eta tín "lunch" í einum rúmi saman við einum lærara, og einki tos. Hetta verður kallað ein "lunch dentention". Vit hava eina stóra caféteria í skúlanum. Tú kanst keypa "lunch" í skúlanum ella taka hana við heimanifrá.

Ikki er loyvt at fara av skúlaokinum, hevur tú ikki fingið loyvi frá stjórn-

anum fyrst. Tú skalt hava eina ógvuliga góða grund fyrri at fáa loyvi at fara heim. Skúlin byrjar kl. 7:45 og er liðugur kl. 14:40.

Eg noyddist at venja meg við nógvar reglur. Nú havi eg bara fortalt um byrjanina í amerikanskum High School. Men vit hava tað eisini ógvuliga stuttligt. Vit hava nógvráttarlið í skúlanum og kappast móti øðrum skúlum. Eg eri á svimjiliðinum, so eg havi eisini møguleikan at vera við í kappingum móti øðrum skúlum. Eg eri eisini í "Photo Journalism Staff". Har taki eg myndir fyrri skúlaárðókina og skúladimmuna, so eg fái eisini møguleikan at fara út við teimum ymsu liðunum og taka myndir.

HEIMLONGSULIN

Mær longdist ógvuliga nógv tær fyrstu trýggjar vikurnar. Eg vildi bara sleppa heim. Men tað var okkurt, ið helt mær. Eg fekk eisini stóra hjálpið frá amerikansku mammu mínari. Hon hjálpti mær á allan hátt, hon kundi. Hon fekk meg at gloyma, at mær longdist, og eg havi nógvt at takka henni fyrri. Eg haldi, at mær longdist mest í byrjanini og um jólini. Jólini eru jú ein tíð, tú vilt vera hjá familju tíni. Jólini her verða annars hildin sum í Føroyum, men eru tó tann 25. desember, orsakað av tíðarmuninum.

Eg eri vordin ógvuliga tætt knýtt at amerikansku familju míni. Tey royna at fáa meg at vera verðandi, men eg havi jú røtur mín-

Vilda í Disney World í Florida.

ar heima í Føroyum og eg haldi heldur ikki, at eg kann vera burturi frá øllum, sum eg havi kært, leingi afturat. Familjan, ið eg búgvi hjá, er ógvulig opin og blíð. Tey hava eina dóttur, ið er 11 ára gomul og eitur Kim. Eg beundri tey ógvuliga nógvt fyrri at hava opnað heim sitt fyrri einum fremmandum. Tey eru ógvuliga positiv og hava stóran áhuga fyrri Føroyum. Tey fáa meg at kenna meg vælkomna. Tey ætla at fara til Føroya næsta summer.

DISNEY WORLD

Sum eg segði áður, so búgvi eg í Houston, Texas, í einum forstaði, 30 minuttir vestur úr "downtown" Houston. Forstaðurin er tætt við smábýin Katy, so vit hava nógvt at takast við. Vikuskiftini eri eg ofta á Galvestone Island saman við vinum. Galvestone er ein lítill oyggj, ið hoyrir til Texas, og brúgv er imillum. Umleið tveir tímar eru at koyra hagar.

Eg havi eisini runt í hesum stóra landi. Í mars var eg við vortsfamilju míni í Orlando, Florida. Vit koyrdur hagar, so eg hevði eisini møguleikan at

siggja aðrar statir, Alabama, Louisiana og Mississippi. Vit vóru í Florida í eina viku og vit vóru eisini og vitjaðu Disney World. Tað var ógvuliga spennandi at siggja og uppliva. Í heystfrítíðini var eg í New Orleans, Louisiana, í ein dag og har sóu vit "the French Quarter". So tað kann sigast, at eg havi upplivað eitt sindur, meðan eg havi verið her í Amerika.

Eg havi eisini lært nógvt hetta árið, eg havi verið heimanifrá. Millum annað, hvussu gott vit hava tað í Føroyum. Og eg eri eisini meira takksam fyrri tað, eg havi.

NÓKUR GÓÐ RÁÐ

Eg kom higar púra einsamall og tað hevur heilt vist gjørt meg meira sjálvstøðuga. Í byrjanini var eg eitt sindur bangin, tí at fara úr Føroyum við 47.000 fólkum til Houston við 3.000.000 fólkum var heilt vist ein stór broyting. Men eg lærði at vera positiv og taka ein dag í senn.

Eg havi eisini lært meira um okkara oyggjar Føroyar. Eg havi havt nógvar fyrilestrar um Føroyar, millum annað í

skúlanum og fyrri vinum og kenningum. Fólk eru ógvuliga áhugað í oyggjum okkara, tí tey flestu hava ikki hoyrt um okkum. Eg havi eisini havt heilt tápuligar fyrispurningar so sum "hava tit bilar, sjónvarp og so framvegis". Og mær dámar heilt væl at fortelja teimum um Føroyar.

Eg havi nýkur góð ráð til tykkum, ið ætla tykkum burturi í eitt ár at ganga í skúla: verið positiv, alt er ikki so einfalt sum ein heldur, tað fer at verða. Trúgv mæ, eg havi roynt tað. Tykkum fer ivaleyst at leingjast, men roynið at hugsa um, at tit koma jú heim aftur. Og møguleikin at ganga í skúla í øðrum londum kemur neyvan aftur. So roynið at fáa so nógvt burturúr, sum eg havi. Hetta árið hevur verið heilt ógloymandi fyrri meg...

Eg vil enda við at takka S.T.S. Sprogjerser fyrri at hava givið mær henda møguleikan. At enda ein heilsan til vinir og kenningar heima í Føroyum. Ein serlig heilsan til mammu, systkin míni, Heidi og Petur, og so Rigmor.

